СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXV. Ч. 254. Джерзи Сіті, Н. Дж., второк, 1. падолиста, 1927. VOL. XXXV. No. 254. Jersey City, N. J., Tuesday, November 1, 1927. THREE CENTS.

ІТАЛІЙСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ ЗАТОПИВ РИБАЦЬКУ ЛОДКУ

ДЕСЯТЬ РИБАКІВ ЗГИНУЛО, ЛИШЕ ТРОХ УРАТОВАНО.

БОСТОН, Месечузетс, 29. жовтня. — Італійський пасажирський корабель Презіденте Вилсон наїхав коло Кейп Кад на американський рибацький вітрильний корабель Авалон та затопив його на місци. Сталося се наслідком тяжкої мраки, через яку моряки Авалону побачили небезпеку так пізно, що не мали часу втекти.

Капітан корабля Президент Вилсон сказав зараз задержати корабель та спустити ратункові лоди, але хоча сі шукали цілими годинами за розбитими рибаками, вони вратували тільки трох. Десять других рибаків пропало без сліду.

Урядники італійської лінії видали заяву, в котрій складають вину на рибацьку лодку.

РОЗБИТТЯ ЛІТАКА.

ЗГИНУЛО ЧЕТВЕРО ЛЮДИЙ.

НЮ БРОНСВИК, Ню Джерзі, 30. жовтня. — На город фармера Саймона Гарпера в повіті Миделсекс, недалеко від дороги Лейк Нелсон Ровд, упав нині раненько літак. Підчас нещастя згинуло четверо людий, а саме дівчина й трох мущин.

Пільот машини був приятелем трох других осіб та взяв їх на прогульку воздухом. Причиною нещастя було те, що машина перестала працювати.

Фармерка оповідає, що вона вчула гуркотіння літакового пропелера, але не виходила на двір, бо вона вже бачила в тій околиці богато літаків. Нагло гуркотіння пропелера перервалося. Фармерка виглянула через вікно й побачила, що літак скрутився як пострілений голуб та стрілою кинувся до землі. За кілька хвилин літак зі стукотом звалився в її кукурузу. Коли фармери підійшли до літака, всі пасажири вже були неживі.

ФИЛИПИНЦІ ДАЛІ ДОБИВАЮТЬСЯ САМОСТІЙНОСТИ.

ПРЕЗИДЕНТ ФИЛИПИНСЬКОГО СЕНАТУ ПРИЇЗДИТЬ ДО АМЕРИКИ РОБИТИ ПРОПАГАНДУ.

НЮ ЙОРК, 30. жовтня. — Сюди приїхав нині кораблем Мануель Кесон, президент филипинського сенату, щоби добиватися перед американським урядом у Вашингтоні признання повної независимости филипинських островів.

Кесон говорив, що непевність щодо будучности Филипинських островів здержує економічний розвій островів.

УМЕР ВІД АЛЬКОГОЛІЧНОГО ЗАТРОЄННЯ В ВЯЗНИЦІ.

НЮ ЙОРК, 30. жовтня. — У шпитали Белвю помер нині 40-літний Джеймз МекНамі. Причиною смерти було затроєнне алькоголем, на яке хорого лічили через два дни.

Коли хорий помер, показалося, що його доставили до шпиталя зі стейтової вязниці в сьому місті. Тепер прокураторія розвела слідство над тим, звідки МекНамі добув горівки.

КАТАСТРОФА В КОПАЛЬНИ.

ГАФТОН, Мишиген, 30. жовтня. — У копальні міди Квинсі случилася підземна катастрофа, яка відтяла від світа 400 стіп під землею 7 робітників. Їм на ратунок вислано 150 копальняних „тимберменів", щоби вони пробрали обвалені проходи та добули відтятих від світа робітників.

НАЙШЛИ ПОКАВАЛКОВАНЕ ТІЛО В РІЦІ.

НЮ ЙОРК, 30. жовтня. — Поліції в нюджерзькім місті Гобокені доніс Луис Біланков, сторож моста коло Лакаванської зелізниці, що він доглянув на воді ріки Гудсона немовби якусь подушку. Приглядаючися предметови близче, він побачив, що подушка була перевязана шнурочком. Він дістав гака й добув клунок з води. Пошевка була завязана білим шнурком, до якого були дочіплені куски мармору. Коли розвязав шнурок, на своє здивованне найшов у середині серце й кавалок туловища людини. Все те було звинене в брунатний папір та газету, яка мала дату 23. серпня.

Поліція й лікарі прийшли до переконання, що тіло розрубано сокирою або пилою та що сього доконав якийсь чоловік, який не розуміється на анатомії людини. Поліція думає, що людина була середного віку та сильної будови. Лікарі кажуть, що тіло було в воді що найменче два тижні. Поліція старається розвязати загадку смерти сього чоловіка, але покищо ще нічого не знає.

ДОЗОРЕЦЬ ВЯЗНИЦІ ОСУДЖУЄ КАРУ СМЕРТИ.

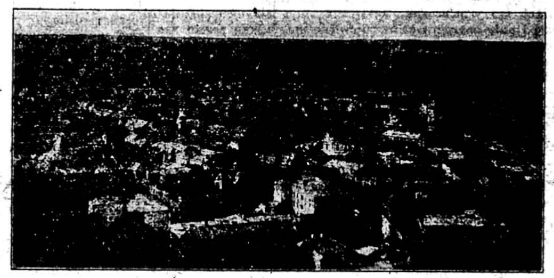
БОФАЛО, Н. Й., 30. жовтня. — У минулу неділю промовляв тут на публичнім вічу, урядженім заходом Ліґи Знесення Смертної Кари, директор вязниці з Синг Синг, Луіс Лос. Л. Лос, що був свідком многих екзекуцій. Він осудив кару смерти за убийство й висказався за заміною її досмертною вязницею, без права помилування або заміни її, аж доки засудженний не відсидить що найменше 20 літ у вязниці. Доперва по тім часі найвисший державний суд мавби рішити більшостю голосів, чи недостаючі докази вини засудженого або инші обставини не дають основи до помилування засудженого на досмертну вязницю.

ДЕНЬ ПЕРШОГО ПАДОЛИСТА

ЦЕ ВЕЛИКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО, ЦЕ ПАМЯТЬ ПРО ТУ РАДІСНУ І ЩАСЛИВУ ХВИЛЮ, КОЛИ ВІДРОДИЛАСЯ НА ЗАХІДНО-УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА.

ЦІЛИЙ МІСЯЦЬ ПАДОЛИСТ ПРИЗНАЧЕНИЙ ДЛЯ ВШАНОВАННЯ ТОЇ ПАМЯТИ. КОЖНА СВІДОМА ГРОМАДА ПАМЯТАЄ НА ЦЕ, ВЛАШТОВУЄ ВІДПОВІДНЕ СВЯТО І ЗБИРАЄ НА НІМ ЖЕРТВИ, ПРИЗНАЧЕНІ НА ДАЛЬШУ БОРОТЬБУ, НА ІНВАЛІДІВ І ПОЛІТИЧНИХ ВЯЗНІВ ТА ПЕРЕСИЛАЄ ЇХ ДО КРАЮ ЧЕРЕЗ:

OBYEDNANYE, P. O. Box 411, Philadelphia, Pa.

ЛЬВІВ — ПРЕСТОЛЬНИЙ ГОРОД ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ.

Д-Р ЕВГЕН ПЕТРУШЕВИЧ,
Президент Української Національної Ради.

ПОЛКОВНИК
ДМИТРО ВІТОВСЬКИЙ,
Державний Секретар Військових Справ З. У. Н. Р., який заняв Львів 1. падолиста, 1918 р.

Степан Мусійчук.

ОЙ НА ПЕРШОГО, НА ПАДОЛИСТА!

ОЙ, НА ПЕРШОГО, НА ПАДОЛИСТА,
ПО ПІВНОЧІ ДО ЗОРІ
ОЙ, ЗІБРАЛОСЯ МОЛОДЦІВ ТРИСТА
В ГОРОДІ ЛЬВОВІ, НА ГОРІ.

ОЙ, ЗІБРАЛИСЯ НА ПОРАДОНЬКУ,
НА ПОРАДОНЬКУ НА ВАЖНУ,
ЯК БОРОНИТИ РІДНУ МАТІНКУ,
РІДНУ ЗЕМЛЕНЬКУ — ВІТЧИНУ.

ТАЙ КОРОТКА ТО БУЛА РАДОНЬКА,
ВСІХ ОДНАКОВА, ВСІХ ОДНА:
ЩИРА-ВІРНАЯ ТА ПРИСЯГОНЬКА:
„СМЕРТЬ АБО ВКРАЇНА ВІЛЬНА!"

ПО ОПІВНОЧІ ВДАРИВ ГРІМ СТРАШНИЙ,
ЗЕМЛЯ ГАЛИЦЬКА ЗАТРЯСЛАСЬ,
ПІШЛИ ЛИЦАРІ В ЛЮТИЙ БІЙ ВАЖКИЙ,
КРОВЦЯ РІЧКАМИ ПОЛИЛАСЬ.

ОЙ, НА ПЕРШОГО, НА ПАДОЛИСТА
ОЙ, СТРАШНИЙ СЕ БУВ СОНЦЯ СХОД:
ЛЯГЛО ЖЕРТВОЮ ЛИЦАРІВ ТРИСТА
ЗА УКРАЇНУ, ЗА НАРОД.

ОЙ, НА ПЕРШОГО, НА ПАДОЛИСТА
СУМ ІЗ РАДІСТЮ ЗЛИВСЯ БУВ:
СТАЛА ВОЛЬНАЯ ЗЕМЛЯ ГАЛИЦЬКА,
ДНІСТЕР, БУГ І ДНІПР СЯ ЗДРІГНУВ.

БО НА ПЕРШОГО, НА ПАДОЛИСТА
РАНО-РАНЕНЬКО ДО ЗОРІ
ОЙ, ПО ДОВГІМ СНІ ЛІТ ЧОТИРИСТА
ПОВІЯВ СТЯГ НАШ НА ГОРІ...

КАРЛО ПРОГОЛОСИВ ОФІЦІЯЛЬНО СВОЮ КАНДИДАТУРУ ДО ПРЕСТОЛА

У МІСТІ АЛЬБА-ЮЛІЯ СКЛИКАНО ЗБОРИ ПРИХИЛЬНИКІВ КАНДИДАТУРИ КАРЛА.

ПАРИЖ, 29. жовтня. — Принц Карло виставив офіціяльно свою кандидатуру до румунського престола. Він заявив репортерам французьких часописів, що в протягу послідних трьох місяців просили його провідники Народньо-Селянської Партії, щоби проголосив свою кандидатуру до румунського престола. Він вагався. Тепер однак він згодився на їх просьбу. Манойлеску, якого арештовано на румунській границі й обжалувано о державну зраду, віз саме його відповідь для провідників політичних партій у Румунії.

БУКАРЕШТ, 29. жовтня. — До Альба-Юлія, міста у Трансильвенії, скликано на слідуючий тиждень збори Народньо-Селянської Партії, що попирає кандидатуру Карла.

Догадуються, що правительство недопустить до зборів при помочі поліції або війська. По цілій Трансильванії концентрують тепер жандармерію. Деякі політики кажуть, що премієр Братіяну буде боятися недопустити до зборів через те, що Селянська Партія має у тій части краю велику силу.

Королева вдова Марія має бути обурена на премієра Братіяну за те, що приказав отворити лист Карла, заадресований до неї.

АТЕНТАТ НА ПРЕЗИДЕНТА ГРЕЦІЇ.

КЕЛЬНЕР ГУСІОС СКАЛІЧИВ ЙОГО ВИСТРІЛОМ З РЕВОЛЬВЕРА У ПРАВИЙ ВИСОК.

АТЕНИ, 30. жовтня. — Доконано тут атентату на президента Греції адмірала Кондуріотіса. Кельнер Гусіос стрілив до нього з револьвера, коли він всідав до авта. Куля розбивши шибу, скалічила президента у правий висок. Скаліченого президента забрано до шпиталю, звідки він, по заосмотренню його раки й по легкій операції, відїхав домів. Рана президента хоч є тяжка, не грозить однак ніякою небезпекою його життю. Президент Кондуріотіс має 72 роки.

Атентатчика Гусіоса, по званню кельнера, що числить 25 літ, грецька поліція з трудом уратувала перед самосудом товпи. Він заявив, що атентату доконав через те, що не мав заняття. Не є він ані анархістом, ні комуністом, хоч у його хаті найдено комуністичну літературу. Сам президент і поліція уважають його за божевільного.

У МОСКВІ СТРАЧЕНО ТРОХ ШПИГІВ.

ЗАСУДЖЕНО ЇХ ЗА ШПИГУНСТВО В КОРИСТЬ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ.

МОСКВА, 29. жовтня. — Страчено тут за шпіонажу в користь Великої Британії двох братів, Володимира й Кирила Прових і колишнього міліонера, М. Корепанова. Кирило Пров зі сльозами в очах просив о милосердя. Володимир Пров старався задержати рівновагу духа, коли голова воєнного трибуналу заявив, що на їх помилування нема ніякої надії. Внесено апеляцію до Всеросійської Екзекутиви і усі надіялися, що з огляду на видану амнестію, їх помилують, однак Екзекутива відкинула їх відклик на тій основі, що їх провина була одним з найбільших злочинів проти Совітського Союза. Страчені шпигуни мали стояти у близьких взаєминах з бувшим секретарем британійського посольства у Москві, Чернаком.

У ПУСТИНІ ҐОБІ ВІДКРИТО ГРІБ ЧИНҐІС ХАНА.

7 ЛЯМІВ СТЕРЕГЛО В ПРОТЯГУ 700 ЛІТ ГРІБ МОГУЧОГО ХАНА.

ЛОНДОН, 29. жовтня. — Часопис „Сондей Експресс" доносить, що російський дослідник, професор П. Козлов, відкрив у пустині Ґобі гріб могучого Чинґіс Хана. Се відкриття зроблено якраз 700 літ по підбиттю згаданим ханом Монголії, недалеко руїн мертвого міста Кара Кото, у пустині Ґобі.

Срібна домовина великого хана спочивала на 78 коронах принців і ханів, яких він підбив під свою власть.

В протягу 700 літ стерегло сю домовину 7 лямів (будійських монахів). Кожних 7 годин оден з тих лямів вдаряв у великий дзвін, що висів над саркофаґом (гробівцем).

У гробі найдено висаджене дорогоцінностями оружжя Чинґіс Хана, а також зроблені у природній величині статуї льва, тигра й коня, історію панування хана й біблію, написану одним англійським монахом.

Також найшов професор Козлов гріб улюбленої жінки Чинґіс хана, на якої білій, мармуровій домовині находився напис, що „Великий Хан відпустив її, пробивши її грудь своїм кинжалом".

ШКОЛА ЗІ СКЛЯНИМИ СТІНАМИ У БЕРЛИНІ.

ЗРУБ ШКОЛИ БУДЕ ЗІ СТАЛІ Й ЦЕМЕНТУ А УСІ СТІНИ ЗІ СКЛА.

БЕРЛІН, 29. жовтня. — Передмістя Берліна, Штегліц, буде мати величаву, нову публичну школу, якої усі стіни, як зовнішні так і внутрішні будуть зі скла. Лише оден зруб сеї нового вигляду школи буде з цементу й сталі. Поодинокі кляси будуть відділені від себе стінами зі скляних брил. Крім того, аби школу зробити більше приємною, буде вона окружена чудовим парком. Коли експеримент із сею школою покажеться успішним, усі прочі нові школи будеться будувати після того самого взірця.

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.		ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає
Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

В ДЕНЬ ПЕРШОГО ПАДОЛИСТА.

Зі словами, з пїснею на устах:

„А ми тую Червону Калину піднесемо,
А ми тую славну Україну, гей розвеселимо"

йшли стрільці наші в похід, або вертали з нього, боролися, побіджали або гинули. Йшли вони розвеселяти нашу Україну, йшли її визволяти, але мимо свого геройства і жертв України не визволили, залишаючи нам славу і ту славну пісню.

А ми живі ще свідки тих геройських подвигів що правда співаємо ту пісню далі, але чи ми дійсно підносимо Червону Калину — над тим вартує кам всім і кождому зосібна застановитися в Світлий День Першого Падолиста.

Не маємо тепер кріса в руках, не зі зброєю приходиться нам тепер наступати на ворога і розвеселяти славну Україну, як це робили герої падолистових днів і цілої нашої визвольної війни. Ми моглиб тепер розвеселити Україну дешевшим коштом, без тих великих жертв, без яких не можна було піднести Червоної Калини в часі відродження нашої нації по розвалі Росії і Австрії. Але чи ми дійсно її тепер розвеселюємо — над тим рівнож вартує нам застановитися в день Першого Падолиста.

А щоб картина була реальна, уявім собі, що отсе приходять до нас в гості в День Першого Падолиста тіни тих погибших, що недавно тому розвеселяли нашу Україну. Приходять до нас і приглядаються тому, як ми витрачуємо енергію ка такі спори, як і куди слати жертви ка допомогу потерпівшим від повені в краю, як ми вперто і без всякого опамятання, з якоюсь непонятною бішеністю втікаємо від обєднання наших сил, як ми починаємо один другому не довіряти і один другого ненавидіти. Чи не заболілоб їх серце, колиб вони бачили, як дух давніх рабів починає знова загнізджуватися в наших душах. Бо памятаймо, що найбільший наш ворог це — ми самі. І коли ми сегодня не можемо розвеселити Славної України, то це в великій мірі наша власна вина. Бо ворог міг нас поконати силою оружя, міг загарбати наші землі і нас фізично поневолити. Але не в силі він поневолити наших душ, коли ми їх самі не поневолимо.

Обєднанням наших сил до спільної дальшої боротьби проти наших національних ворогів і до праці над піднесенням духових цінностей нашого народа — можна розвеселити нашу славну Україну в тім розумінню, як співається в нашій стрілецькій пісні. І хто почуває себе духом в звязку з тою стрілецькою піснею, цей повинен її не тільки співати, але й ділом доказати, що він розвеселює Славну Україну, памятаючи, що тільки обєднані зможемо ще раз піднести нашу Червону Калину.

Др. Остап Грицай (Відень).

ЗІ СВЯТОМ IX. РОКОВИН ЛИСТОПАДОВОГО ПОДВИГУ.

I. XI. 1918. — 1. XI. 1927.

„...Quoi! des cohortes etrangeres
Teraient la loi dans nos foyers?
Quoi! ces phalanges mercenaires
Terasseraient nos fiers guerriers?

(Невже збройна насила чужинців має накидати закони нашим хатам? Невже продажні банди наїздників мають зломити ряди наших Героїв?).

З Марселези, гимну французьких революціонерів (1792 р.).

Девять років минає вже з часу, як наші рідні Герої здобули дня 1. Листопада 1918 Львів, видвигнули там прапор України і проголосили незалежність Української Держави. Рік-на-рік святкуємо ми роковини геройського подвигу як епохальний вияв нашої національної свідомости, наших визвольних змагань та обновленого, державно-творчого хотіння. Мов колишні молоді борці Великої Революції у Франції, що з несмертельною Піснею Волі на устах машерували торощити гнилі королівські престоли та розбивати чужинецькі полчища, насилані на них хижими імператорами Европи, так і молоденькі українські воїни зі зброєю в руках заняли престольний город Галичини та перебрали з рук австріяцьких потентатів владу у свої руки, і своїм подвигом обявили всьому культурному світові, що український нарід живе і вміє постояти за свою Волю навіть і проти сил непереможного ворога.

Але наш національний ворог, злучившись з французькими імперіялістами та зібравши банди своїх кровожадних жовнірів, був в даних обставинах усетаки непереможний. На горескний смуток нашій Матері, Галицькій Землі, добув польський наїздник і грабіжний рабівник тимчасової перемоги. Після світлих днів рідної влади в західно-українській області, ми пережили перехід нашої Армії ген за Збруч. Пережили повний розвал наших державно-творчих здобутків, і діждалися на нашій Землі ще-раз кривавого польського режіму, проти страхіть якого віками цілими так жертвенно боролися наші лицарські діди і прадіди, наше Запороже і наше Гайдамацтво, стаючи в обороні мучених народніх мас України. Наказний лад, як за часів польських крулів і жорстоких московських царів, неволя і безсоромна насила, кримінал, тюрма і пута, люте гонення всього, що вражає духом визвольного змагання — ось і найважнійші знамена нинішнього польського володіння на Галицькій Землі, рай, сотворений народнім масам колишнім соціялістом і революціонером Пілсудским, в сором і гакьбу не тільки Польщі, а й усій культурі XX. століття. А гірш усього, як найстрашніший вислід польської неволі — нове притуплення і поневолення нашої душі, яке колись так таврував великий поет Галичини, Іван Франко, коли співав про покірну собаку, що лиже руку свойого найлютішого ката. Тай ще болюча свідомість того, що оконечна руїна великого почину Героїв в листопадових боях спричинена була не тільки самою фізичною перемогою ворога. Що значну ролю відограли тут і наші прастарі національні хиби, від яких, мов від невилічимого струпа ще завжди важко хворіє могутній, але безсилий організм нашого народу. Злочинна кириня засліплених верховодів і партійна межиусобиця. Безхарактерність самозванних провідників. Особисті інтереси хитрих коварників та недостача тісної злуки всіх во благо загалу. Характерности в нашому життю, від найдавніших часів починаючи, не надто богато. Безхарактерна кириня, межиусобиці й коварства ненаситних верховодів-князів розвалили українську державу в добі її первісного істнування. Безхарактерність українських паків в добі колишньої литовської і польської держави запхала нас згодом в ярмо тої довгостолітньої неволі, пута якої ще й сьогодня на наших руках. Безхарактерність тих наших ватажків в добі Козаччини, що за всяку ціну, нехай і при допомозі чужинецького пана намагалися ставати верховодами та захопити владу в свої руки, ударемнила в нас тоді неодин визвольний почин, розбила немало народніх сил і спричинила неодин важливий крок наперед в нашому культурному розвиткові. Все між українськими гетьманами найшовся якийсь Скоропадський, що готов був чужому цареві лизати руки й ноги, щоб тільки вдержатися при владі тай почувати блаженність власного, нехай і мальованого „панування". Для зрозуміння інтересу широких мас трудящого народу, для зрозуміння справи загалу і всегромадської роботи без огляду на особисті досягнення і користи — в нашій духовости наче кедостає гаразд закріпленого, довгими століттями виобразуваного органу. І тому й наша остання українсько-польська війна не свобідна від усього, що губило нас з давніх давен. І тут ми, попри все нечуване, найвеличавіших сторінок усесвітньої історії гідне геройство тих молоденьких Лицарів України, що поклали на окрівавлених боєвищах свої буйні голови за Рідну Землю, подибуємо багацько важких прогріхів, особливож з вини всякого роду покликаних і непокликаних верховодів.

Ось один з учасників, сотник УГА, д-р Іван Козак, згадуючи у своїх споминах*) про один, погубний своїми наслідками закон, виданий тоді нашим державним секретарем внутрішніх справ, пише: „Це було випливом тої незрозумілої ненависти до військовости, що й було слідно ще після перевороту в деяких наших передових людей. Тоді, коли наші сусіди мобілізували і зброїли проти кас полчища незмірні не тільки в себе, але й поза межами свойого краю, тоді саме „діячі", що могли спокійно сидіти дома тільки завдяки нашій геройській Армії, вони чомусь-то добачували в законному військовому ладі обмеження особистої свободи, а в самій військовости осоружні пережитки минувшини... На чім саме основувалась вельми шкідлива течія — невідомо; жерелом її було — мабуть — побоювання, щоб молодь, згуртована в Армії, не усунула від влади стариків, які — здебільшого не служивши ніколи при війську — нараз почули в собі стратегічні спосібности й узурпували собі право рішати чисто військові діла". — Але це тільки один, принагідний образець того духа незгоди й необєднання, що руїнницьким демоном уселився в наш нарід. А кільки їх найшовби, кільки їх найде історія в майбутньому, коли без огляду на особи стане розглядати всі події нашої визвольної боротьби! Ті в-вік пропамятні події, верховним знаменом яких з одної сторони: нечуване геройство, нечувана самопожертва і нечуване страждання, а з другої: необєднання і кириня.

Це ми — Українці.

Колись наша велика письменниця, Ольга Кобилянська, розбираючи в своїй повісти „НІОБА" наш національний характер, написала: „...В нас є замало відваги чи радше постійної, витревалої сили до згідного культурного істнування. Ми носимо жилку зради в собі". І це вірно. Вона, та наша зрадницька, непостійна, невитревала вдача, не дала обєднатись довкола безсмертних Героїв кашої Армії після листопадового подвигу всім діячам, усьому громадянству, всьому народові на погубу лютому ляцькому ворогові. Вона витворює в нас скрізь наймитів чужих панів та грабіжників, на палючий сором святим Тіням Героїв Листопада, що в потоках своєї крови змивали тавро вічного раба з наших чол. І вона певно вигубить 40-міліоновий нарід, коли ми, сучасні, навчені ачей гаразд страшними досвідами в усьому нашому минулому, не двигнемося одноюодинокою лавою сорокміліонової маси, і не кликнемо на всі простори України:

ОБЄДНУЙМОСЯ!

БУДЬМО ПОСТІЙНІ В НАШІМ ВИЗВОЛЬНІМ ЗМАГАННЮ!

БУДЬМО ВИТРЕВАЛІ В СТРЕМЛІННЮ ДО ВОЛІ!

БУДЬМО ВІРНІ РІДНІЙ ЗЕМЛІ!

Наші національні пороки й хиби нехай нам будуть наче лютий ворог, з яким нам треба невпинно боротися. А зможемо боротися з тим кращою надією на перемогу, з тим глибшим довірям до себе, що ми все таки молодий, повний сил народ. Народ обдарений найкрасшими прикметами духа й тіла, в якого проти відємних сторін є невичерпаке жерело духового здоровля і чудово геройської стихії, вогнистий жар якої надихує нас в минулому скрізь, від боїв з Татарами й Печенігами, починаючи, аж ген до окрівавлених вершин Листопадових боїв. А як усежертвенно ми вміємо працювати для загалу, на це світлим прикладом безліч тих жертв на народні цілі і Рідкий Край, що їх з такою подиву гідною витревалістю і постійністю складає рік-на-рік американська Україна, зокрема її гідний репрезентант — Обєднання. Але те наше обєднання мусить займити собою весь нарід, всі маси трудящих і робучих кацїональних сил, і все то з одною метою:

ВОЛЬНА, НЕЗАЛЕЖНА, СОБОРНА УКРАЇНА.

Так сповнимо гідно заповіт Шевченка і Франка, і великий заповіт наших Героїв з 1918 р. І як ті французькі Революціонери не тільки піснею навчимо ворогів, що не довго вже збройкій насилі чужинців накидати закони нашим хатам, і не в-віки бандам наїздників ломити насилою і зрадою наші національні ряди.

*) „Дещо про Державну Жандармерію З. У. Н. Р." Друковане в „Українськім Скитальцю", 1923. IV. ч. 39-40, ст. 18/19.

З ПАДОЛИСТОВИХ БОЇВ.

(ПЕРЕДРУК З КАЛЄНДАРЯ „ЧЕРВОНА КАЛИНА", ЛЬВІВ, 1927).

ХОРУНЖИЙ ЧЕРСЬКИЙ ЗАБИВАЄ ВЛАСНУ НАРЕЧЕНУ.

— Війна в мурах та ще серед неприязного міста і непевного населення вимагає відваги і сильних нервів, а вже найбільше посвяти. І було надмір примірів цієї посвяти з обох воюючих сторін, в часі листопадових боїв у Львові, але безліч всяких епізодів, що залишились у спогадах учасників останугь невідомими для ширшого загалу тому, що всякий вміє їх розказувати, а мало хто вміє, або хоче їх списати. Цікаві речі діялись тоді. Були подвиги, які завдячували одиниці своїм нервам, були сміливі почини, на які зважувались вони з обовязку і почуття чести, але бували й діла, які йшли нераз у розріз із найдорощими почуваннями: Брат стріляв до брата, бо один служив у польській, а другий в українській армії. Те саме ділось з братом і сестрою, — а бувало таке і поміж нареченими, про що на тому місці хочемо згадати. Хорунжий Черський, один з командантів сотні очищував Зигмунтівську вулицю від ворога. Нараз із вікна, де жила його наречена упав стріл. Він спиняється на мент і позирає на вікна. Паде другий стріл і на хідник повалюється ранений стрілець. Хорунжий в одній хвилі хапає за ручну гранату і ціляє у вікно: забряцали вікна, бухнули клуби пилу! З камениці почулись зойки. Пішла розвідка провірити дім і довідалась, що з вікон стріляв каменичний сторож. Та хор. Черський довідався, — що власною гранатою убив наречену.

ПІДХОР. УСС. СІЦІНСЬКИЙ ЦІЛЬНИМ СТРІЛОМ УБЕЗВЛАДНЮЄ ВОРОЖИЙ ПАНЦИРНИК.

В боях не все рішає техніка і маси, але й одиниці, які являються одним із тих колісцяток складного военного механізму, що доволі часто вирішує судьбу цілої баталії. На доказ цього нехай послужить такий епізод з листопадових боїв у Львові:

Забудовань Сойму боронила Гуцульська сотня УСС., яка вже цілий тиждень відбивала наступи противника. Та прийшов день рішаючих зусиль і з противної сторони виведено крім великої кількости вояків ще спеціяльно сконструований панцирник, який мав прочистити вулиці Міцкевича і 3-го Мая і в цей спосіб відтяти Сойм зі заду. В часі найбільшого боєвого розгару, коли вже лави противника підсунулись майже під мури забудовань — на правому крилі показався панцирник, а за ним з Єзуїтського города висипались нові батави наступаючих. Під його охороною рушили вони до удару. Заклекотіла нагальна пальба. Покосом клались ряди, але нестримно йшли вперед. — Чимраз блище. Вже зрівнялись майже з будинком... Та у вікні Сойму спокійно намірюється підхор. Сіцінський. Бере на ціль панцирник: Паде стріл! В саме оянко... куди глядить керманич, що править машиною... Крісова куля попадає... керманич забитий. Панцирник без проводу закручує і стає. У вікнах Сойму бачать: Піднявся радісний не то крик, а рев! Затріскотіла здвоєна пальба, заметушились збентежені ряди наступаючих. Хвилька — і противник завертає.

На площі під Соймом і по корчах у парку залишаються тільки вбиті й ранені.

СТРІЛЕЦЬ КУМОШЕК ВИГАНЯЄ З ПИВНИЦІ ВОРОЖУ СТЕЖУ.

В часі львівських боїв найбільше висуненим українським бастіоном у сторону Головного Двірця було перехрестя вулиць Городецької і Бема. Пята сотня УСС. під командою пор. К. нечайним випадом із сусідної касарні Фердинанда захопила цю важну точку опору, обсаджуючи наріжні доми вул. Бема. Зі всіх боків звернувся тоді на неї вогонь: ізза мурів святоюрського города сікли скоростріли, з вулиці летіли до вікон ручні гранати, а під двері майже що хвилі підкидувано горіючі плахти з нафтою та клочем. Дим гриз у очі, треба було гасити пожежу і відбивати наступи. В часі цього скрутного положення до пивниць камяниці вдерлась ворожа стежа. Командант сотні заскочений несподіваною не знав що тут у першій хвилі почати.

— „Пане поручнику, я їх вижену" — зголосився тоді на охотника стрілець Кумошек — і вхопивши за ручну гранату скочив до пивниці. При отворі станув командант сотні і два стрільці готові до стрілу. Хвилька спокійно... А потім гук і три вибухи, раз по разу! Затряслися мури і втихло.

СТУДЕНТ ТКАЧУК З ГОРСТКОЮ БУКОВИНСЬКИХ СТУДЕНТІВ БОРОНИТЬ СЕЛА ЛУЖАНИ І БЕРЕ ПОЛОНЕНИХ.

Дня 12. падолиста 1918 р. Румуни заняли Чернівці і рушили на Кіцмань. По дорозі не стрічали опору, бо українські частини перекинено тоді на Львів. Йшли без перешкод, маючи зі собою богато гармат та французьких скорострілів на мотоциклях. Та у селі Лужанах заскочила їх несподіванка. Натрапили на завзятий опір горстки буковинських студентів під командою студ. Ткачука. Вдарили тоді від села Мамаївці з гармат і під охороною скорострілів рушили до наступу. В самому селі Лужанах прийшло до борби на багнети. До вечера тревав завзятий бій, а в ночі Румуни завернули. Та вже другої днини підійшли вони з новими силами, які надіслав їм ґенерал Задік. Студенти не одержали сподіваної допомоги, але не здавались. Бій закипів на ново, з великими втратами для Румунів, бо між икшими погиб командант їхнього куріня, один майор. Студентам дописувало щастя. Щойно під вечір дістали вони наказ залишити бій та відступити в сторону Снятина, звідки мали виїхати ка Львів. Ще десь в околиці Бергомету й Добівців довго клекотіли скоростріли і греміли гармати. То буковинські герої обороняли так завзято кожної пяди рідної землі і відступаючи наганяли страху Румунам. Та слід згадати, що румунський ґен. штаб проголосив тоді цілому світові велику побіду, — називаючи горстку буковинських очайдухів „цілою" українською армією.

ВІДПОВІДЬ РЕДАКЦІЇ.

Н. К. Пассейк, Н. Дж. Проголошуємо збірки, які висилаються в ті місця, яких діяльність можемо контролювати і які нам надсилають звіти, Супроти цего Ваш звіт не буде поміщений.

О. К. Клівленд, О. З Вашої заяви буде поміщене те, що Вас виправдує. Ухвала відділу не має за собою ніякої рації. Ми всі в першу чергу Українці, тому не слід глядіти на релігійну приналежність, коли треба віддавати послідну прислугу свому товаришеви, що є рівнож добрим Українцем і членом одної і тої самої організації себто У. Н. Союза.

Г. Т. Сиракюз, Н. Й. Стаття не буде поміщена. Відослано її назад, бо Ви стояли при тім, щоби її містити так, як вона була написана.

А. М. Денбурі, Конн. По українськи: Каляфльор. Це є назва зложена з двох латинських слів. Не є це назва ні англійська ні американська.

ПІСНЯ СІЧОВИКІВ

Я СЕГОДНЯ ЩОСЬ ДУЖЕ СУМУЮ...

Я сегодня щось дуже сумую,
Бо про славу козацьку згадав,
І про славу давню, незабутню,
Що колись я як вихор гуляв.

Захищав свою рідну Вкраїну,
Захищав її від злих Татар,
Тоді слава про мене сіяла,
Не посмів обидить яничар.

А тепер все пройшло, проминуло,
Чорна хмара на нас ізійшла,
І на горе синам України
Лиха доля у гості прийшла.

Вдарять дзвони в велику годину,
У завзятий підемо ми бій,
Ти воскреснеш, моя Україно,
В своїм блеску і в славі своїй.

AT THIS DAY I AM LONESOMELY THINKING...

At this day I am lonesomely thinking,
As the fames of the Kozaks resound
With the fames of times old and unsinking,
That once I, like the winds, danced around.

I protected my motherland dear
When Mongols rushed in like a mare,
It was then that my fame was so clear
That foes to insult did not dare.

And now all gone by, disappeared,
A black cloud came to cover us all
And for us, the sons by Ukraine reared,
Bitter fate, as a guest, gave a call.

Soon the bells will ever so loudly,
To a battle we all will be thrown;
You shall rise, Ukraine, a mighty country,
In a brightness and fame, all your own.

Переклав на англійську мову
Володимир Семенина.

ЯК УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА ПЕРЕЙНЯЛА ВЛАСТЬ У СВОЇ РУКИ У ЛЬВОВІ

Львів 2. падолиста 1918.

Учора перейняла Українська Національна Рада власть у свої руки у Львові. Цю акцію приспішила ухвала польської ліквідаційної комісії перенестися з Кракова до Львова. Ця комісія мала вчора, в пятницю, 1. падолиста перейняти від начальних властей у Львові всю адміністрацію над Східною Галичиною, давнім українським галицько-володимирським королівством.

Командантом українських війск назначила Українська Національна Рада отамана Дмитра Вітовського й поручила йому поробити відповідні військові кроки, щоб на даний знак можна було зайняти державні будинки й инші важні точки.

Офіцири одержали докладні інструкції і по 3 год. рано в пятницю зявилися в касарнях, де мали свої кватири вояки 15 полку піхоти, 19 полку стрільців 30 баталіону стрільців і 41 баталіону (черновецького). Звелівши воякам зібратися, офіцири сповістили їх, що Східню Галичину проголошено самостійною Українською Державою і що від того дня мають слухати тільки наказів Української Національної Ради. Дотеперішних командантів усунено всіх без виїмки й назначено командантів з поміж офіцирів.

УКРАЇНСЬКІ ВІЙСКА ЗАЙМАЮТЬ СТАРИЙ ГОРОД КНЯЗЯ ЛЬВА.

Між 1/2 4 і 4 год. вранці вийшли українські війска з касарень і помаширували темними вулицями на визначені для себе місця. Мали з собою і машинові кріси. Оден відділ обсадив будинок намісництва. Комадант цього відділу зголосився у намісника ґенералполковника ґр. Гуйна й повідомив його, що Українська Національна Рада вже перейняла правительственну власть у свої руки. Він заявив намісникови, що він інтернований і не може опускати будинку намісництва. Сам будинок обсадили з усіх боків сторожі, які не позволяли ні входити до будинку, ні виходити з нього. Коли в передполудневих годинах зявилися деякі урядники, не впустили їх до середини, але веліли ждати на дальші розпорядки Української Національної Ради.

Таким самим способом зайняли українські війска військову команду на вулиці Красіцьких. Військового команданта фельдмаршалляйтнанта Пфефера збудили о 5 г. вранці й повідомили його, що Українська Національна Рада перейняла військову власть, а рівночасно також про те, що командант поки-що інтернований. Зразу не позволили входити до будинку команди офіцирам, але пізніще прийшли до порозуміння в такім дусі, що військова команда урядувати-ме далі, одначе заховуючися цілком невтрально, та на спілку з українськими військами дбатиме про удержання ладу й порядку в місті. У військовій команді урядують також мужі довіря Української Національної Ради. Військовому комадантови фельдмаршалляйтнантови Пфеферови заборонено опускати будинок.

Инший відділ в числі двох сотень зайняв раннім ранком ратуш, а з ратушової вежі почали повівати прапори в українських національних красках. Перший раз від 1349 р. український Львів відотхнув, визволившися від польської неволі.

Так само зайняли українські війска головну почту, телеграф, радіотелеграф, магазини, а особливо сильно обсадили обидва зелізничі двірці, головний і Підзамче. На зелізничім двірці панував цілий день незвичайно живий рух. Українські вояки обсадили всі входи й виходи, тунелі, входи на перон й урядові кімнати й позволили на перехід тільки таким особам, котрі мали леґітимацію, виставлену Українською Військовою Ґенеральною Командою, і мали дозвіл на відїзд. Особи, які не мали дозволу, мусіли вернути до дому. Від хвилі зайняття зелізничого двірця спинився рух поїздів зі Львова на захід і тільки в перших годинах перед полуднем приходили правильно поїзди з заходу. За те зелізничий рух на схід відбувався правильно й цілий зелізничий персонал охоче продовжав свою службу.

Телеграфічне получення в місті й поза містом спинено наслідком того, що всі лінії десь на треці перервано. Тільки на одній лінії удержався телеграфічний рух, а саме на лінії: Львів-Київ. Сподіваються, що по кількох днях привернеться і зелізничий рух на захід і телеграфічний та телефонічний на всіх лініях.

ЛЬВІВ У ДЕНЬ ЗАЙНЯТТЯ УКРАЇНСЬКИМИ ВІЙСКАМИ.

Ціле місто стояло під враженнем зайняття українськими військами. Усіх офіцирів і вояків розброювали українські війска на вулицях і в касарнях. Угорський баталіон, який саме находиться у Львові, оповістив свою невтральність. На вході до касарні мадярських вояків є такий напис: „Тут є мадярські вояки! Ми ждемо на наше відтранспортовання до Угорщини!" Українська Національна Рада веде переговори з угорською національною радою в справі їх відсилки на Угорщину.

Щоб в зародку знищити всякі почини викликання несупокоїв, отаман Дмитро Вітовський завів виїмковий стан у Львові й повіті. Командантом міста став полковник Микола Маринович, а його товаришем отаман Сень Ґорук. Для береження жидівських інтересів і охорони життя і маєтку злучилися жидівські національні партії у комітет обезпеки, який близчі вказівки подасть шляхом преси та плякатами.

Щоб не допустити до натовпів, цілий день чулися тут і там стріли з крісів, навіть машинових. До боїв прийшло з польськими леґіоністами. Завдяки сильним патрулям українських вояків по цілім місті день проминув спокійно. Ринок був замкнений для публики.

(„Діло").

П. Ковальчик.

В ПРИГАДКУ 1. ПАДОЛИСТА

Рожі буйний лист зівянув
І упав.
Молодий Стрілець загинув
Тай пропав.
Рожі вмерлий лист від крови
Побагрів,
Лежучи Стрілець на ньому,
Побілів!
Кровю серця лист пожовклий
Він вкрасив!
Хоч загинув квіт хороший,
Що так цвив,
Оживив забутий всіми
Рожі квіт,
Позіставив всій Вкраїні
Заповіт!

Буйний вітер розіґрався,
Мов злий біс,
І лист рожі, кровю злитий,
Геть поніс:
У країну тьми-неволі,
В край рабів,
Що тягли ярмо поволі
Під батіг!
В злій незгоді, в чорній злобі,
Мов ці пси,
Все кусались, дерли лоби
Навісні
Лист рожі, кровю злитий,
З чужини
Подоптали у болото,
Позабули кров героя
Злі сини!

ЯК ОРҐАНІЗУЮТЬ ПОМІЧ ДЛЯ ПОТЕРПІВШИХ ВІД ПОВЕНИ.

Шикаґо, Ілл. — Всі Братства, Товариства і Церковні Громади зволять вислати делеґатів на спільні наради в цілі заснования Окружного Комітету Допомоґи Жертвам Повені на день 6. падолиста, год. 2.30 по пол. до Січової Галі **2408 В. Шикаґо Евню.** Тимчасовий Комітет завязався з вісьмох ріжних ґруп, зі всіх кромі большевиків і поставив собі за ціль допомогу потерпівшим від повені. Партійний чи релігійний спір тут місця не має. За Тимчасовий Комітет: М. Ґудз, секр.

Бронкс, Н. Й. — Тов. „Любов", від. 298 У. Н. Союза в Бронкс, рішило на своїм мітінґу взятися до орґанізації допомоги потерпівшим від повені і устроїти на ту ціль підприємство разом з Т-вом ім. І. Франка, яке зобовязалося поперти ту справу та дати сили до виставки театральної вистави. Підприємство відбудеться в суботу 5-го листопада в галі під ч.: 1347, Бостон Ровд, Бронкс, Н. Й. Весь загал повинен поперти ту так гарну ціль, А. Одайський.

ВИКАЗ ТИХ, ЩО БАЖАЮТЬ ВОЛІ РІДНОМУ КРАЄВИ.

(Жертви, надіслані до Обєднання в місяці вересни 1927).

Нюарк, Н. Дж. д. С. Ходачок переслав квоту $40 на Дім Інвалідів 40.00

Шикаґо, Ілл. п-ні Менцінська переслала квоту $32 на Дім Інвалідів. По $5 зложили: Й. Корпан, А. Корпан, Й. Небор з женою, А. Махник з женою і М. Михилевич; Т. Менцінський з женою $2; по $1: М. Кікта з женою, С. Тупяк з женою, К. Малішевський і Н. Н. 32.00

Амстердам, Н. Й. д. Сюрко зложив квоту $3.70 на сироти 3.70

Ню Йорк, Н. Й. Члени Січи ім. Б. Хмельницького зложили вкладки до Товариства Просвіти. Січ сама зложила $2 і по $2 зложили: М. Близняк, П. Максимович, Іван Дусаненко і Лев Мороз 10.00

Йонкерс, Н. Й. о. Сполітакевич переслав збірку на Нар. Податок від Бр. св. Андрія, від. 12 У. Н. С. 2.25

Майнерсвил, Па. д. Дроняк переслав квоту $8.20, зібрану в церкві 8.20

Менвил, Р. Ай. д. Шевчук переслав квоту 25.00

Асторія, Л. Ай. М. Беля для потерпівших від повені 5.00

Клівленд, О. д. Коваль переслав збірку $22.25 на Дім Інвалідів. Жертводавці були: П. Корпан $2; по $1: Д. Старявський, М. Ред, Й. Шмит, Г. Бугайчик, П. Коваль, П. Помчак, І. Мук, М. Сорочак, М. Мук, І. Мазур і Ф. Литвак; по 50 ц.: В. Тарчин, І. Помчак, М. Гуменицький, С. Морозович, Ф. Мораль, А. Мораль, Г. Кальницький, В. Бохонюк, П. Садовський, С. Данилик, Т. Вендер, С. Лежан, Ф. Гірняк, М. Марціняк, О. Марціняк, М. Гуменицька, К. Осадчук і Д. Шміт; М. Бучинський 25 ц., разом 22.25

Нюарк, Н. Дж. д. Павлина переслав квоту $10 на поводян в Галичині 10.00

Ню Кесел, Па. д. Мельник переслав квоту $2 на поводян в Галичині 2.00

Джерзи Сіті, Н. Дж. Др. Л. Мишуга переслав збірку на поводян 100.00

Карнеґі, Па. д. Гайка переслав квоту $25 на Дім Інвалідів, зібраних від У. Н. Помочі, Тов. Січ, від. 50 ....25.00

Клівленд, О. о. Л. Левицький переслав збірку від Парохіян Парохії св. Ап. Петра і Павла на старий край для поводян 250.00

Клівленд, О. д. Репужинський переслав квоту 15.30

Стамфорд, Конн. д. Кресан переслав квоту $5 на поводян 5.00

Росфорд, О. д. Бабак переслав квоту $5 на Дім Інвалідів і $5 на Дім Кобилянської ....10.00 (Жертва зібрана від Сестрицтва і Атаморського Кружка).

Арнолд, Па. о. Корсуновський переслав збірку 30.00

Смок Рон, Па. д. Джмелик переслав квоту $8.25 на поводян. Зложили: від. 227 У. Н. С. в Реймі, Па. $5; по 50 ц.: Г. Бузка, Н. Медвідь, Л. Мапа, Н. Джмелик; по 25 ц.: С. Цап, В. Цап, І. Грешко, І. Медвідь, В. Фенцишин 8.25

Ембридж, Па. д. П. Прешляк переслав квоту $5 на поводян 5.00

Бронкс, Н. Й. д. Зазуляк переслав $1 на поводян, $1 на Інвалідів, $1 на Рідну Школу 3.00

Когус, Н. Й. о. Шуховський переслав з хрестин у д. Семена Нергич квоту $12.35 на Інвалідів ...12.35

Елмайра, Н. Й. д. Гричаник переслав квоту $39.72 на Інвалідів. Зложили по $1: П. Гричаник, К. Казьмірська, Т. Базарніцька, О. Осташевський, М. Білянський, В. Панила, С. Куфила, О. Л. Закревський, Я. Копко, Д. Панила, Г. Левуш, А. Корецька; по 50 ц.: І. Мосьман, С. Руцький, Я. Сівак, К. Юськів, С. Конашевич, М. Дудар, М. Осташевський; дрібнійшими жертвами зложено $24.22. ....39.72

Бостон, Масс. о. М. Кушер переслав збірку від церкви на поводян 18.55

Клівленд, О. д. Бусько переслав від Бр. св. Петра і Павла, від. 102 У. Н. С. $25, а від членів $75 на поводян 100.00

Рачестер, Н. Й. д. Антонів переслав збірку від Тов. Запорожська Січ $50, а добровільними жертвами $24 на поводян 74.00

Ню Йорк, Н. Й. д. Дроботій переслав $3 на поводян 3.00

Бофало, Н. Й. д. Рудік переслав квоту $5 на поводян 5.00

Ембрідж, Па. д. Пристай переслав квоту $2 на поводян 2.00

Оранџ, Конн. п. А. Зборівська переслала квоту $10, $5 на поводян, а $5 на Дім О. Кобилянської 10.00

Ансонія, Конн. п. Анна Концевич переслала $5 на на Дім Івалідів, $3 на поводян, а $2 на Р. Ш. 10.00

Йонкерс, Н. Й. о. Сполітакевич переслав збірку від церкви на поводян 100.00

Филаделфія, Па. д. Дацків переслав квоту $2 на поводян ...., 2.00

Филаделфія, Па. д. Бішко, кас. від. 339 У. Н. С. Бр. Василія передав квоту $5 яко податок 5.00

Ню Йорк, Н. Й. Як Дар для Ольги Кобилянської збірка з пікніку укр. православної церкви і Січи в Ню Йорку 17.25

Нортгемптон, Па. Від. 44 У. Н. С. переслав збірку на поводян ...10.00

Джерзи Сіті, Н. Дж. Др. Мишуга переслав $15 з розпродажі книжок „Дурні Діти" 15.00

Ню Йорк, Н. Й. д. Лесюк переслав квоту $25 на поводян 25.00

Бавнд Брук, Н. Дж. д. Поклітар переслав збірку з посвячування прапорів амер. і укр. Бр. св. Николая, від. 344 У. Н. С. 50.00

Плейнфілд, Н. Дж. д. Ярема переслав $20 від Тов. Івана Франка, від. 372 У. Н. С. на поводян 20.00

Лонґ Біч, Н. Й. д. Белюк переслав $2 на поводян 2.00

Амстердам, Н. Й. д. Рицький переслав квоту $22.50, зібраних на весілю д. Бенис. Збірка вжита на поводян 22.50

Шелбонр Фалс, Масс. д. Михаляк переслав квоту $12 на поводян. Зложили: І. Михаляк $5; по $1: У. Варба, Е. Брегал, М. Бабецький, М. Лухмульська і Н. Н.; по 50 ц.: Т. Барба, Ф. Мордас, І. Мордас і М. Данило. 12.00

Бристол, Па. д. Каламін переслав $40 на поводян. Зложили по $5: А. Каламін і І. Зізік; по $2: М. Зазуляк, Г. Данилів і Т. Піх; по $1: М. Кіндебалок, В. Мочорад, Г. Муравель, А. Стасюк, І. Ленчик, А. Бойко, Т. Гарасим, І. Бубран, І. Аліксандрович, М. Сявяк, М. Шиляр, М. Пеленський, С. Славко, М. Свергуль, Г. Бубнин, М. Зезуляк, К. Бібла, Т. Кінаш, С. Селеман, І. Прохніцький; по 50 ц.: А. Трухан, Д. Гічва, І. Баран, М. Торопило, М. Оскоска, С. Данилович, М. Кольцун, М. Кольцун. 40.00

Маганой Плейн, Па. д. Гевчук переслав $12.50 на поводян $10, а $2.50 на Інвалідів 12.50

Мекіз Ракс, Па. д. Гальчак переслав квоту $19.55 на поводян від Церкви Гр. Кат. Укр. парохії в Мекіз Ракс, Па. 19.55

Шикаґо, Ілл. д. Ґенсьорський переслав квоту $1 на поводян ... 1.00

Вустер, Масс. д. Зазуляк переслав квоту $5 на поводян 5.00

Біч Боттом, В. Ва. д. Петрик переслав квоту $2, оден на поводян, а другий на Дім Інвалідів .. 2.00

Скрентон, Па. д. Ґлух переслав квоту $25. $15 на поводян, а $10 на Інвалідів 25.00

Джерзи Сіті, Н. Дж. д. Пігура переслав квоту $31.25 на податок. Зложили: В. Гіль 50—25, О. Яцків 50—25, В. Жарський 25—25, І. Бобовник 50—25, Ю. Гук 50—25, Г. Гуменюк 50—25, І. Потонік 50—25, С. Ленчук 25—25, С. Сайчук 50—25, Л. Кулинич 50, М. Турчинський 50—25, М. Баран 50 25, Я. Осміловський 50, І. Підгорецький 50, Д. Дорош 50, Л. Панас 50, І. Станіславишин 50, Е. Баран 50, Н. Заяць 25—50, Г. Шемлій 25—50, Й. Салюк 25—50, А. Бусько 50, І. Василюк 25—50, М. М. Стегніцький 25—50, С. Кот 25—50, І. Миць 25—50, Й. Жарський 25—50, Я. Сай 50, Н. Пігура 50, А. Тенюх 50, А. Сайчук 25—50, Г. Дячик 25—50, М. Салюк 25—50, І. Туринець 50, Р. Струж 50, Й. Кірат 25—25, Д. Загоруйко 25—25, Т. Хшановська 50—50, Й. Лоевич 50, С. Гріца 50—25, А. Ярош 50—25, А. Мазур 25—50, А. Корнило 50—25, В. Маланяк 50, П. Магура 50—25, П. Грабар 50—25, А. Кірат 25—25, Н. Леуш 25—25, Г. Трусевич 50. Гроші зложені за місяці липень, серпень і вересень 31.25

Ватербури, Конн. д. Демянович переслав квоту $10 на поводян ..10.00

Гавс Кейв, Н. Й. д. Захарчук переслав квоту $10 на поводян. Зложили: Г. Захарчук $2, П. Захарчук $1, Г. Онисько $2 і К. Острав $5. ....10.00

Джерзи Сіті, Н. Дж. д. Угорчак переслав квоту $5 на поводян 5.00

Гейзелтон, Па. д. О. Шараварко переслав квоту $2 на поводян .. 2.00

Візалія, Кал. д. Ф. Ґошуляк переслав квоту $2 на поводян 2.00

Дітройт, Міш. д. І. Андрухович переслав $10 на Рідну Школу на хрестинах 10.00

Шикаґо, Ілл. д. Горечка переслав квоту $10 на поводян 10.00

Асторія, Л. Ай. д. Бурдиґа переслав квоту $45.60 на поводян. $37.35 зібрано з фестину злучених Укр. Шкіл, а комітет зложив $8.25; жертводавці були: Д. Бурдиґа і Семґай по $1.25, Крибень і Свистун по $1, Климишин, Кафтон, Лешко, Стадний і Драла по 75 ц. 45.60

Джерзи Сіті, Н. Дж. У. Н. Союз на потерпівших від повені ..500.00

Разом зложено на Рідний Край через Обєднанне в місяцю вересни 1927 ....$1,954.57

Де-Ля Фонтен.

ОКРАДЕНИЙ СКУПАР.

Один скупар був страшно захланний на гроші. Він жалував собі навіть найконечнійших річий до життя, щоби лише зложити велику суму. Собі від губи відоймав, морився голодом, ходив в старих лахах, щоби призбирати як найбільше золота. Однакож не він мав золото, але золото мало його. Він був невільником золота.

Гроші свої він закопав в земли, а разом з ними і своє серце. Він нікого і нічого не любив, лише гроші, хотяй не мав з них найменшого пожитку. Єдинокою його приємністю в життю було думати все про свій скарб і бігати крадькома до сего місця, де його закопав. Там добував з землі свої улюблені дукати, переглядав їх, перечисляв і любувався їх видом.

Але одного разу підглянув скупаря якийсь робітник та забрав йому цілий скарб. На другу днину прибігає скупар, відкриває свій сховок а з золота ані сліду. Взяв отже плакати, ломить руки, рве волосе, йойкає і клене. Коли сю розпуку скупаря побачив якийсь прохожий, питає його, що таке сталося.

— Ох, вкрали мені мій скарб, моє щастє! — відповідає нещасливий скупар.

— Ваш скарб? А де-ж він був?

— Ось тут під сим каменем!

— А чому-ж тут? Чи ми живемо в часах татарських нападів та грабежів? Чи-ж не ліпше було зложити свої гроші в скрини, поставити її в своїй комнаті і брати з неї гроші, скілько і коли вам було треба?

— Що?! Брати гроші? Пускати їх в світ? — мої любі, мої солодкі дукати?! Марнотравити їх? Сього я ніколи не робив і не зробив би!

— Ну, коли так, то не маєте чого так дуже гризтися. Страта ваша не така знов велика. Бо коли ви вашого скарбу ніколи не рухали, лиши на него дивилися, то положіть на його місце камінь. Нехай вам тоді здається, що се ваш скарб. А пожиток з него для вас і для людий буде той сам, що і з вашого золота.

Браття й сестри люблятьвя, коли є від себе далеко.

Лучше служити доброму чоловікови, як приказувати злому.

Хто не вдоволяється малим, ніколи не буде мати нічого досить.

Лучше щось, як нічо.

Лучше терпіти несправедливість, як її робити.

Подивися на матір, заки оженишся з її дочкою.

Наші діти.

Дитина: Тату, чи дідько жонатий?

Батько: Ні.

Дитина: А чому-ж має роги?

ЛИСТОПАД — МІСЯЦЬ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ

Листопад — місяць історичного значіння для українського народу в Галичині та инших земель Західної України. Дня 1-го листопада 1918 р. народ порвав пута неволі, знявся до вірлиного лету.

Одначе девяті роковини відновлення Української Держави на західних землях України святкуємо в ярмі. Борцям за волю Рідного Краю волосся сивіє з журби... Молоде покоління вчиться в чужій школі поклонятися чужим богам.

Але велика ідея — невмируча. Місяць листопад посвятімо на це, щоб усвідомити її українському загалові з цілою силою. Пригадаймо старшим, навчімо молодих незломної присяги вірности для цеї ідеї.

Одночасно це місяць українських інвалідів, місяць допомоги тим, котрі любов до України засвідчили ранами і каліцтвом. Вони порвалися на велике діло і не кинули піднятого прапора, хоч сльози матерів і сестер лилися вслід за ними, рвали їх серце, кликали спочити по невимовних трудах у батьківській хаті.

Не покинули його, коли дошкулював голод і холод.

Держали міцно, коли тиф підкошував їх, десяткував стрілецькі ряди.

Ще міцніше стискали долоні, коли чули ворожу наругу.

Ця наруга важким каменем спадає на них тепер, коли вони стали безпомічними каліками. Але вони не йдуть просити милостині у чужих, котрі плямлять святе їх діло і небуденне імя героїв.

В листопаді переводили ми щорічно в цілій Галичині збірки на інвалідів Української Галицької Армії. Цього року ця традиційна збірка не відбудеться. Ні львівський ні станиславівський уряд не дав на неї дозволу, мотивуючи відмову перетяженням населення ріжними збірками та потребою негайної допомоги жертвам повіні. В цьому катастрофальному році населення Галичини справді не може дати належної помочі своїм інвалідам.

Тяжка відповідальність перед майбутнім нації велить нам усіма силами шукати порятунку. Своїх борців-інвалідів, носіїв великої ідеї визволення Рідного Краю мусимо отулити опікою.

Тому в цьому невимовно прикрому часі звертаємося знов з надіями до Вас, Дорогі Заморські Брати!

Рік-річно Ви даєте наглядні докази, що шануєте своїх національних героїв, складаючи численні жертви на їх удержання. В цьому році Ви з помітною прихильністю приняли гасло вибудування дому українських інвалідів. До цього діла зі запалом взялася Стрілецька Громада в Филаделфії. Жертви української еміґрації в порівнанню з минулими роками дещо зросли. І за цю жертвенність, за цей патріотизм на ділі — велика Вам шана і вдячність!

З огляду на велике нещастя, що навістило Галичину, ми сподіваємося, що українське громадянство в Америці посвятить місяць листопад на допомогу інвалідам У. Г. А. Увесь прибуток зі свят, академій і фестинів віддайте борцям за рідну землю.

У стародавній Греції давали великі нагороди й почести тим, хто переміг на всенародних ігрищах. Оскільки більше належиться нашим мученикам-інвалідам!

Допоможіть інвалідам, бо в них і через них шануємо велику всеукраїнську ідею!

У Львові, в жовтні 1927 р.

Головна Рада Українського Краєвого Товариства Опіки Над Інвалідами

у Львові, вул. Руська ч. 3/II.

Дм. Паліїв, вр. м. голова;
Т. Мартинець вр., секр.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО СТАРОМУ КРАЄВИ.

ГАРВІ, ІЛЛ.

На поміч потерпівшим від повені.

Коли прийшла сумна вістка з Галичини, що страшна повінь і виливи рік навістили наш край, Галичину і Буковину, ми, Українці, проживаючі в сій маленькій місцевости, Гарві, Ілл., відчули горе й недолю своїх братів, яким вода забрала увесь їх доробок; відчули, як їм тепер тяжко жити без даху над головою, без куска хліба і без одежі і спішимо на поміч бодай з малою лептою.

Пару свідоміщих Українців, членів тов. „Просвіти" ім. Івана Франка, стали радитися, в який спосіб зібрати жертви.

Тому, що не можна було скликати віче у тій справі, тих пару людей рішило пійти по українських домах за збіркою на потерпівших. Тими, що пійшли, були А. Миленький і Н. Гуцул. Вони не жалували часу й труду, щоби тільки зібрати яку лепту для тих, що кличуть до нас з рідного краю: „Ратуйте нас!", і де тільки пійшли кожний, що чується вірним сином неньки-України і хто відчував те страшне нещастя наших братів, давав що міг, але були й такі, що мимо того, що добре маються, не дали нічого.

Однак я думаю, що як буде друга збірка, то їх серця змякнуть і не пожалують жертв, бо думаємо продовжувати збірку.

Сим разом жертвували отсі добродії:

По $5.00: А. Миленький, Ів. Миленький, Н. Гуцул, М. Бойко; А. Кухарський $3.00; по $2.00: П. Пакош, Іл. Устіяновський, М. Степанчук, Арт. Григорій; по $1.00: В. Макарик, Д. Чиклоський, Дм. Гуменік; по 50 ц.: М. Маричич, В. Гнатко.

Загалом зібрано $35.00, які вислано до краю через Обеднання.

Пишу отсих кілька слів не задля хвальби, а длятого, щоби заохотити ще тих Українців, що ще не жертвували нічо на потерпівших від повені, як рівнож заохотити ті місцевости, де живуть Українці, а о збірці на поміч горем прибитим братам й думки не мають. Знаю одну місцевість, де живе досить Українців; оден з них справляв хрестини, то знайшлися люде, що колєктували на церкву, у котрій ніколи не згадується за Україну, а за потерпівших від повені ніхто ані словечком не спімнув. Проти церкви не маю нічого, але збираймо вперед жертви на ратунок наших братів і сестер і їх дітей від холоду і від голодової смерти. Чи не чуємо їх голосу розпуки?

Хочу ще сказати пару слів до тих людей, що вписалися до чужих запомогових орґанізацій, а до своїх вступити не хотять, або таких, що не належуть до ніяких. Тут в Гаврі є відділ У. Н. Союза, тому хто ще не вступив до нашого відділу, має нагоду тепер вступити, коли приймається без вступного. Тому кличу до Вас, дорогі браття, вступайте громадна до У. Н. Союза, забезпечуйте себе і свої родини на случай нещастя або смерти, бо ніхто не знає, що буде завтра, а в разі нещастя У. Н. Союз мов рідний батько ласкаво уділить своєї помочі.

Сподіюся, що в короткім часі не буде ані одного Українця в Гарві, котрийби не належав до нашого 335 відділу У. Н. Союза.

Н. Гуцул.

— То ви справді про це нічого не чули, що ваша сусідка зрадила свойого чоловіка?

— Ні.

— Як-же це так? Таж це сталося недалеко від вас.

— Добре, добре — але моєї жінки немає дома.

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ ЖИТТЯ ІЗАДОРИ ДУНКАН.

Ізадора Дункан уроджена в Сан Франциско. Дуже образована, вже в пізніщому віці вона стала пропаґувати нову форму танця, добачуючи в ньому особливу якусь фільософію, а навіть майбутню реформу світового ладу. Біль-менш перед чвертьстоліттям вона була першою танечницею, що танцювала босо і з нагими колінами і пропаґувала клясичний танець на зразок старинних.

Свою систематичну працю над новим танцем почала Ізадора на передмісті Берліна, де закупила дім. На вулиці появлялася вона в клясичному одязі і всюди звертала на себе увагу, що впрочім робила умисно. Мала вона багато учениць і заробляла величезні суми. Її танець зєднував собі щораз більше прихильників. Не треба забувати, що аж до часів Ізадори Дункан балетниці виступали в трикотах, атласових пантофельках і танцювали з обандажованими ногами. Тільки декотрі театрики ввели деякі зміни. Але не було мови про те, щоби танечниці зовсім позбулися трикотів, панчіх і спіднього білля. Щойно Ізадора Дункан визволила танець з бандажів.

Після того Дункан переселилася до Парижа і там в Бульонському лісі збудувала „святиню танця", на якої відкриттю в 1913 році були такі гості: Роден Гітрі, Сесіль Сорель, Клемансо і Д'Анунціо.

З вибухом світової війни судьба Ізадори Дункан фатально змінилася. Вона втратила двоє дітей в самоходовій катастрофі, пережила смерть свойого мужа, московського поета Сергія Єсеніна, з яким мусіла розвестися, а потім сама перебула трамваєвий карамболь, в якім зломила ногу і з того часу перестала сама танцювати.

Самоходи відіграли в життю Ізадори Дункан фатальну ролю. В самоходовій катастрофі втратила вона двоє дітей, а її самій кілька разів загрожувала небезпека втрати життя через автомобілі. Передількома місяцями, також після одної автомобілевої катастрофи, Дункан сказала:

— Я хотіла би вмерти на сцені при звуках музики, серед танцю. А якщо то не було би можливе, то нехай я умру в самоході серед захвату швидкістю та розгоном, нехай згасну нагло і відразу знайдуся на другім світі.

Ізадора Дункан багато пережила і багато перетерпіла. Її бажання сповнилися. Вмерла в самоході. Але такою смертю, якої не могла видумати й найживіща фантазія.

Коли Ізадора Дункан всідала до самоходу, підбігла до неї її близька приятелька Ельза Фріґбен і заклинала її, щоби не їхала.

— Якщо не послухаєш мене — благала приятелька — то побачиш, трапиться нещастя. Маю прочуття страшної катастрофи. Заклинаю тебе ще раз, вийди з того самоходу.

Ізадора висміяла забобонну приятельку і поїхала. Але з прогульки не вернула жива. Коли вона їхала самоходом, її довгий шаль замотався в колесо, яке так сильно потягнуло шаль, що він моментально вдушив артистку.

Надзвичайна здібність.

Мати хвалиться перед сусідкою надзвичайними здібностями свойого маленького синка, котрий рахує так, як старий.

— Ану скажи, Івасю, кілько є сім і чотири?

— „Дванадцять", — відповідає Івась.

— А видите; вправді помилився, але лиш на два — сказала щаслива мати і була певна того, що ті надзвичайні математичні здібности Івась унаслідив таки від неї.

ЧОЛОВІК, ЩО ПЯТЬДЕСЯТЬ РОКІВ НЕ БАЧИВ ЖІНКИ.

Часто стрічаємо в життю людей, так жінок як і мужчин, про яких кажуть, що вони є ворогами мужчин чи жінок. Про такого ворога жінок розказує один англійський журналіст. В липні цього року стрінув він в шотляндських горах новітнього гірського духа, старика з довгою білою бородою, в одягу з звірячої шкіри. В селі, віддаленім на дві години від гори, на якій мешкає пустинник, довідався він цікаву історію про того чоловіка.

В році 1879, тоді двацятьчотирилітний Джемс Мазон залюбився в одній дівчині, з якою рішився оженитись. Небагато перед вінчанням він переконався, що його наречена зраджує його з його найкрасшим приятелем. Він не хотів мститися на них, але вибрав зовсім инший вихід. Він вирішив не бачити у свойому життю ніколи ні одної жінки. Тому закупив за невеличкі гроші пустинну хатину в шотляндських горах, в якій замешкав. Лишився вкінці сам, бо брат покинув його і пішов у „грішний" світ. Єдине його товариство — то два великі вівчарські пси, що служать йому за сторожів та оборонців перед непроханими гостями. Три або чотири рази на місяць приходить до нього хлопець з найблизчого села і приносить йому харчі та тютюн до люльки, а в заміну забирає різьби в дереві, які пустинник виконує в своїй самотности. Тільки при нагоді цеї виміни Мазон бачить живого чоловіка. Але й тоді він з ним не розбалакується та зовсім не цікавиться новинами з світу, які йому хлопець розказує. Навіть вістка про світову війну, в якій Англія брала участь, зацікавила його остільки, що з цим було звязане подорожіння тютюну.

Всі мешканці села запевнюють, що від кількох десятків років до самотної оселі ворога жінок, захованої в гущавині, не наблизилася ні одна жінка ані дівчина.

Згаданий англійський журналіст сам відвідав пустинника і переконався, що він живе як дикун. Як він сам каже, його втеча з світу осягнула наміреиу ціль, бо він в дійсности через пятьдесять років не бачив ні одної жінки. Але чи рана його серця від того загоїлася, журналіст не довідався. На всякий випадок, як кажуть йому його спостереження, Джемс Мазон хорий на розмягчення мізку.

Історія, яких не мало. Через те, що одна жінка показалася „зла", зробила щось такого, що йому не подобалося, чоловік став ворогом усіх жінок. Це саме трапляється і з боку жінок, у яких стрічаємося постійно з фразою: „всі мужчини такі". Це загальне явище, яке є конечним наслідком того, що ми взагалі ставимося дуже плитко до людей та не намагаємося їх як слід зрозуміти. За підставу нашого розуміння людей та нашого відношення до них ми беремо завсігди наш власний еґоїзм, підсичуваний більше менше благородними похотями. І забуваємо тоді, що всяка краса обопільних відносин між людьми лежить якраз у найдокладніщому та найбільш безстороннього зрозумінню одних через одних. На тлі такого дійсного зрозуміння можна навіть з найсильніших пристрастей витягати розумніщі висновки від того, який витягнув Джемс Мазон.

АРЕШТУВАННЯ КОМУНІСТІВ В ЮГОСЛАВІЇ.

БІЛГОРОД, 28. жовтня. — Югославянське правительство розпочало масові арешти комуністів. Поміж арештованими є й провідник комуністів Маркович.

НАГОРОДИ НОБЛЯ ЗА ВИНАХОДИ У ДІЛЯНЦІ МЕДИЦИНИ.

КОПЕНГАҐА, 28. жовтня. — Премії Нобля за нові винаходи у ділянці медицини признано професору Фіберегови за 1926 рік і віденському психіятрови докторови Вагнерови Джореґови, який відкрив новий спосіб лічення параліжа бакцилями малярії.

Сотки тих, яких він лічив, вилічилися цілком, а ніоден з них не помер; три особи, яких лічення тревало 6 літ, вилічилися вповні й працюють вже через три роки.

ПРОПАҐАНДА УНІЇ.

До Ковеля прибула ґрупа уніятських місіонарів з метою поширення унії серед православного населення Волині. На засоби люблінського інституту для поширення унії серед православних Польщі, в Ковлі місіонарами будується католицька церква східно-словянського обряду. — Є се так звана „польська унія", що остає під управою польських римо-католицьких біскупів.

ТРАҐІЧНА СМЕРТЬ УКРАЇНЦЯ.

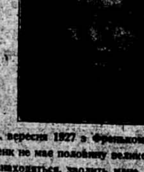
У вівторок 13. вересня о годині 8-ій рано в маєтку Хлапові, на Познанщині, стався нещасний випадок з козаком 6-ої дивізії гарматної бриґади Максимчуком Дмитром, котрий стрілом у голову з револьвера закінчив своє життя. Перед смертю Максимчук знищив всі листи й документи. Похороном заопікувалися полк. Рак і місцеві Українці.

КЛЄРИКАЛЬНИЙ ЗІЗД У ЛЬВОВІ.

У Львові відбувається саме зїзд гр. кат. гієрархії під проводом митроп. Шептицького. На цей зїзд приїхали усі гр. кат. епископи, з Канади й Закарпаття, з виїмком еп. Богачевського зі Злучених Держав. Головною точкою нарад буде справа поборювання релігійних сект та комунізму, при помочі скріплення клерикальної преси та орґанізації.

ПОШУКУВАННЯ.

Стела Джумак відійшла від мене 20. вересня 1927 з Френком Джумаком. Вона забрала від мене $4,826.00. Френк не має половину великого пальця на лівій руці. Хто би знав, де вони знаходяться, звольте мене листовно повідомити на понизшу адресу. Винагорода за вишукання $50. 253-8
MICHAEL DZUMAK, 6 BESSIE PL., ROCHESTER, N. Y.

